

Ієрархічність і синтетичність. Святкові обряди мудро створили умови для реалізації органічної потреби людини у активній співтворчості з природою, в прилученні до життя Планети і Всесвіту. Обряди і ритуали свят побудовані на дивовижно точних і повних знаннях законів Космосу і людської психології.

Марущенко О.А.

САМОЗРЕЧЕННЯ ЯК РЕЛІГІЙНА ВИМОГА ДО ЖІНОК І ПЕРЕШКОДА ЇХНЬОМУ ДУХОВНОМУ РОЗВИТКУ

Переважає більшість впливових релігій (особливо монотеїстичних) відкрито вимагають від жінки зректися власної індивідуальності, свого «Я», вільного життєвого вибору. Жінка є винною у первородному гріху, відповідальна за людське (фактично – чоловіче) гріхопадіння – ось наріжний камінь, на якому збудована вторинність жіночого начала. Цей гріх можна спокутувати лише шляхом самозречення, який передбачає, передусім, служіння чоловікові (в ісламі після весілля жінку фактично чекає домашнє затворництво, в іудаїзмі її відмова від шлюбу є злочинном і гріхом,), обов'язкове материнство (усі релігії прямо забороняють аборт, деякі наполягають на неприпустимості використання протизаплідних пігулок, а роль матері вважається найпочеснішою для жінки), слухняне виконання усіх «сімейних обов'язків». Якщо в сім'ї щось не так – винуватою є, передусім, жінка. Аби та не відволікалася від свого «призначення», в більшості релігій довгий час їй не можна було вчити інших, вивчати священні тексти, вести церковні служби (наприклад, в православ'ї та ісламі це суворо заборонено і досі). Від жінки вимагають відмовитися від своєї сексуальності, її тіло проголошується «сосудом гріха» (нічого подібного не кажуть про чоловіче тіло), а за спокусливість з боку чоловіків винуватою знову-таки вважатимуть жінку. Вправність, слухняність і дисциплінованість – ось ідеальні жіночі риси. Відповідні персонажі священних книг є найбільш шанованими. Наприклад, християнська церква і досі канонізує лише таких – «відданих» і самозречених жінок.

Очевидно, що слідування класичному релігійному стилю життя аж ніяк не стимулює справжній особистісний розвиток жінки, а надто – духовний (якщо, звичайно, не ототожнювати духовність із самозреченістю), натомість «вганяє» жінку в патріархатну «шухляду жіночності» з традиційним набором усталених ролей, легітимізує вторинність жіночого начала порівняно з чоловічим, відтворює гендерну нерівність у суспільстві.

Меркулова Н.Ф., Соломенник А.О., Могиленец Е.И.

ДУХОВНОСТЬ И СЕМЬЯ

Духовность человека – это богатство мыслей, сила чувств и убеждений. В более полной мере она становится достоянием передового человека, у которого присутствует широкий кругозор, высокая культу-

ра чувств. Прогрессивный мыслитель Н.Г. Чернышевский считал таким человеком того, кто приобрел такие качества – обширные знания, привычку мыслить и благородство чувств, которые делают человека образованным в полном смысле этого слова. Человек демократического общества формируется сегодня. Перед ним открываются большие горизонты науки и техники.

Духовность является стержнем человека и человечества. Это основа нравственности, юриспруденции социального законодательства, прав человека и международного права.

Произведения литературы и искусства воспитывают чувства, помогают глубже познать и понять жизнь, развивают творческую активность. Духовный человек – это одаренный творчески и способный строить жизнь по законам красоты. Основы духовного развития ребенка закладываются в семье. С самого раннего возраста у детей создается представление о природе, об отношениях между людьми, об окружающем мире. Насколько широко представления, как быстро они развиваются – это зависит от родителей. Известно, что духовный облик ребенка складывается под влиянием духовного облика родителей. Одним словом, семья живет большими духовными интересами. Дети это чувствуют и подражают в хорошем смысле слова своим родителям. Родители повседневно проявляют заботу о своих детях, интересуются учебой детей, что они читают, насколько любознательны, поддерживают всякую инициативу детей, направленную на обогащение знаниями ума и души растущего человека. Семья является ячейкой нашего общества. Поэтому насколько будет заложено все вышеупомянутое ребенку с момента его рождения, настолько мы будем иметь духовно богатое общество.

Момот В.О.

ЩОДО ПРАВА ОСОБИ НА ЗМІНУ СТАТІ

В Україні право людей із гендерною дисфорією на операцію для зміни статі визначає стаття 51 Основ законодавства України про охорону здоров'я, а всю процедуру регулює «Наказ про надання медичної допомоги особам, що потребують зміни (корекції) статевої належності». Але на конституційному рівні право людини на зміну статі не закріплено, незважаючи на те, що існують серйозні проблеми. Факт дискримінації і розповсюджених випадків суїциду серед трансгендерів було зафіксовано в п.4 резолюції № 1728 (2010 р.) «Дискримінація за сексуальною орієнтацією та статевою ознакою» Парламентської асамблеї Ради Європи.

Однією з головних причин нерозуміння та упередженого ставлення до трансгендерних людей є брак інформації про них та заботони. Громадська організація «Інсайт» вжила ряд заходів в цьому плані, зокрема було видано брошуру з основних понять гендеру та трансгендеру, проведено акцію на День пам'яті трансгендерів 20 листопада 2008 р., та-